

Ce este Adevărul? - Numărul Patru

Să nu se tulbure inima voastră

Jeff Pippenger

2023-09-09

La începutul istoriei millerite, în 1798, viziunea de la râul Ulai din cartea lui Daniel a fost desigilată, producând o înmulțire a cunoștinței care a pus la încercare și a scos la iveală două clase de închinători. Viziunea de la râul Ulai reprezintă solia internă pentru poporul lui Dumnezeu, așa cum este acesta reprezentat de cele șapte biserici din capitolele doi și trei ale Apocalipsei. La sfârșitul istoriei profetice care a început în 1798, la adunarea de corturi de la Exeter din 12-17 august 1844, solia Strigării de la miezul nopții a fost desigilată când Leul din seminția lui Iuda și-a luat mâna de pe un adevăr ascuns, ceea ce a produs o înmulțire a cunoștinței care a pus la încercare și a scos la iveală două clase de închinători.

În 1989, când, așa cum este descris în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, țările reprezentând fosta Uniune Sovietică au fost măturate de către papalitate și Statele Unite, viziunea de la râul Hiddekel din cartea lui Daniel a fost dezpecetluită, producând o sporire a cunoștinței care a pus la încercare și a scos la iveală două clase de închinători. Viziunea de la Hiddekel reprezintă mesajul extern al vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, după cum este prezentat prin cele șapte peceți din Cartea Apocalipsei. La încheierea istoriei profetice care a început în 1989, și anume începând din ultimele două săptămâni ale lunii iulie 2023, Leul din seminția lui Iuda a început procesul de dezpecetluire a mesajului Strigăturii de la Miezul Noptii, îndepărtându-și mâna de pe un adevăr ascuns, lucru care produce o sporire a cunoștinței ce pune la încercare și, în cele din urmă, va face să se manifeste două clase de închinători în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

În versetul întâi al capitolului paisprezece din Ioan, Hristos îi încurajează pe ucenici să nu li se tulbure inimile.

Să nu vi se tulbure inima: credeți în Dumnezeu; credeți și în Mine. Ioan 14:1.

În câteva ore, Hristos a fost arestat și, la scurt timp după aceea, a fost răstignit, a fost îngropat și a înviat. După ce S-a înălțat la Tatăl, S-a întors la ucenicii Săi.

Și pe când vorbeau astfel, Isus Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. Dar ei erau înspăimântați și îngroziți și socoteau că văd un duh. Iar El le-a zis: De ce sunteți tulburați? Și de ce se ridică gânduri în inimile voastre? Luca 24:36-38.

Prima dezamăgire într-o linie de reformă are loc atunci când poporul lui Dumnezeu uită un adevăr revelat anterior. Ucenicii uitaseră ceea ce Isus le spusese cu mai puțin de o săptămână înainte ca teama și dezamăgirea lor să se manifeste în criza crucii. Prima dezamăgire este urmată de un timp de zăbovire, care, în pilda celor zece fecioare, este reprezentat de absența Mirelui. Isus le spusese în mod direct ucenicilor că Se duce la Tatăl Său, dar că Se va întoarce. Cunoașterea dinainte pe care le-o dăduse nu i-a împiedicat să fie copleșiți de criză. În contextul pildei celor zece fecioare, o

criză este locul în care caracterul se manifestă, dar nu se dezvoltă niciodată. Isus îi alesese și îi rânduise pe ucenici și le spusese chiar acest adevăr înainte a crizei.

Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit, ca să mergeți și să aduceți roadă, și ca roada voastră să rămână: pentru ca orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, El să vă dea. Ioan 15:16.

Totuși, chiar dacă au fost aleși, acest fapt nu i-a împiedicat să fie copleșiți de criză.

Caracterul este dezvăluit de o criză. Când, la miezul nopții, glasul stăruitor a vestit: „Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui”, fecioarele adormite au fost trezite din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătiri pentru acest eveniment. Ambele părți au fost prinse pe nepregătite, dar una era pregătită pentru situația de criză, iar cealaltă a fost găsită nepregătită. Caracterul este dezvăluit de împrejurări. Situațiile-limită scot la iveală adevărata tărie a caracterului. Vreo nenorocire bruscă și neprevăzută, un doliu sau o criză, vreo boală neașteptată sau vreo suferință, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata esență lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este untdelemn în vas, împreună cu candela.

Vremuri de încercare vin asupra tuturor. Cum ne purtăm sub încercarea și punerea la încercare a lui Dumnezeu? Ni se sting candelile? Sau le păstrăm încă aprinse? Suntem pregătiți pentru orice eventualitate prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie format de fiecare în parte. Review and Herald, 17 octombrie 1895.

Descoperirea lui Isus Hristos, identificată în primele versete ale cărții Apocalipsei, este mesajul final de avertizare adresat Bisericii și, ulterior, lumii. Acea descoperire este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de har de către Leul din seminția lui Iuda, care a fost identificat în capitolul cinci al Apocalipsei ca singurul vrednic să deschidă cartea ce fusese pecetluită.

Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge; iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și să dezlege cele șapte peceti ale ei. Apocalipsa 5:5.

Leul din seminția lui Iuda este și „rădăcina lui David”, și El este și „fiul lui David”, și El este și Domnul lui David. Legătura reprezentată de Leul din seminția lui Iuda indică faptul că, atunci când Leul din seminția lui Iuda pecetluiește sau dezpecetluiește un adevăr, El face aceasta aplicând regula primei mențiuni, care identifică sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru, așa cum este reprezentat de Isus ca „rădăcina lui David”. Când un adevăr este dezpecetluit la „un” timp al sfârșitului, este inițiat un proces de purificare, așa cum este reprezentat în Daniel doisprezece.

A fost Leul din seminția lui Iuda Acela care a dezpecetluit cartea și i-a dat lui Ioan revelația cu privire la ceea ce avea să fie în aceste zile de pe urmă. Daniel a stat în sorțul său pentru a-și aduce mărturia, care a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, când solia întâiului înger avea să fie proclamată în lumea noastră. Aceste lucruri sunt de o importanță infinită în aceste zile de pe urmă, dar în timp ce „mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii”, „cei răi vor face răul și niciunul dintre cei răi nu va înțelege”. Manuscript Releases, volumul 18, 14, 15.

Lucrarea lui Iisus ca Leul din seminția lui Iuda este de o importanță infinită, dar „niciunul dintre cei răi nu va înțelege” lucrarea Lui sau mesajul care este despecetluit.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuiiți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuiiți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Procesul de încercare este reprezentat prin trei pași: „purificat, albit și încercat”. Acești trei pași reprezintă cei trei pași ai „evangeliei veșnice”, care, în solia primului înger, sunt redați astfel: temeți-vă de Dumnezeu (purificat), dați-I slavă (albit), căci a venit ceasul judecării Lui (încercat). Acești trei pași sunt „adevărul”, așa cum este reprezentat de prima literă, a treisprezecea literă și ultima literă ale alfabetului ebraic și, când aceste litere sunt aduse împreună în această ordine, se formează cuvântul ebraic „adevăr”.

Acei trei pași sunt „calea”, căci calea lui Dumnezeu, potrivit lui Asaf în Psalmul 77:13, este în sanctuar, unde, în curte, un păcătos este purificat prin vărsarea sângelui. Sângele este apoi dus în Locul Sfânt, care reprezintă sfințirea, care este procesul de a fi „albit”.

Și unul dintre bătrâni a răspuns, zicându-mi: Cine sunt aceștia îmbrăcați în veșminte albe? Și de unde au venit? Iar eu i-am zis: Domnule, tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia sunt cei care au ieșit din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele și le-au albit în sângele Mielului. Apocalipsa 7:13, 14.

Păcătosul îndreptățit și sfințit este apoi pregătit să fie «judecat» în judecata reprezentată de Sfânta Sfintelor. Iisus este «Calea», «Adevărul» și «Viața». Calea este începutul, Adevărul este mijlocul, iar Viața este sfârșitul. Dacă suntem curățiți prin primul pas, suntem pe Cale, care este drumul celor îndreptățiiți.

Dar calea celor drepți este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită. Proverbe 4:18.

Al doilea pas este manifestarea dreptății care se înfăptuiește prin adevărul Său, căci Cuvântul Său este adevăr.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Cei îndreptățiiți sunt reprezentați prin prima treaptă, iar cei sfințiiți sunt reprezentați prin a doua treaptă. Primele două trepte îi pregătesc pe cei îndreptățiiți și sfințiiți să intre la judecată și să primească viața veșnică. Iisus este calea, adevărul și viața.

Neprihănirea din lăuntru este adevărată prin neprihănirea din afară. Cel care este neprihănit în lăuntru său nu are inima împietrită și nu este lipsit de simpatie, ci, zi de zi, crește după chipul lui Hristos, mergând din putere în putere. Cel care este sfințit prin adevăr va avea stăpânire de sine și va călca pe urmele lui Hristos până când harul se va pierde în slavă. Neprihănirea prin care suntem îndreptățiiți este imputată; neprihănirea prin care suntem sfințiiți este împărtășită. Cea dintâi este dreptul nostru la cer, cea de-a doua este pregătirea noastră pentru cer. Review and Herald, 4 iunie 1895.

Capitolele paisprezece până la șaptesprezece din Evanghelia după Ioan abordează în mod repetat chestiunile legate de reacția ucenicilor când Hristos îi părăsește pentru a merge la Tatăl Său. El promite să revină și înțelegea (deși ucenicii nu) că criza iminentă avea să producă o dezamăgire profundă. Țesute în aceste patru capitole sunt identificarea și definirea Duhului Sfânt drept „Mângâietorul”. Duhul Sfânt este identificat de patru ori drept „Mângâietorul” în Evanghelia după Ioan și o dată în Întâia epistolă a lui Ioan, dar acolo cuvântul este tradus drept „apărător”. Acest termen nu se mai întâlnește nicăieri altundeva în Noul Testament.

Vechiul Testament conține un termen ebraic care a fost tradus prin „mângâietor” în Eclesiastul patru, versetul unu, și în Plângerile lui Ieremia, capitolul întâi, versetele nouă și șaisprezece. Toate cele trei referințe arată că asupritorii i-au asuprit pe poporul lui Dumnezeu și că acesta nu are un mângâietor care să-l sprijine în strâmtorarea și dezamăgirea în care se află.

Identificarea Duhului Sfânt drept „Mângâietorul” apare în pasajul în care Isus urmărește să-i pregătească pe ucenici pentru marea dezamăgire care îi așteaptă peste numai câteva ore. În acest context, El subliniază că, chiar și în absența Sa, Duhul Sfânt va fi prezent pentru a le oferi mângâiere. Atunci când Îl identifică pe Duhul Sfânt drept Mângâietorul, Isus precizează caracteristicile lucrării pe care Mângâietorul o va îndeplini.

Referirile repetate ale lui Isus la plecarea și întoarcerea Sa plasează tocmai acest subiect pe primul loc în ceea ce privește tema principală a pasajului.

Ioan 14:2-4, 18, 19, 28; 16:5-7, 10, 28; 17:11-13 sunt versete care se referă în mod direct la timpul zăbovirii din pilda celor zece fecioare. Împreună cu versetele anterioare este inclus următorul pasaj, care, prin repetiție, accentuează timpul zăbovirii, căci "Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare consecință."

Încă puțină vreme și nu Mă veți mai vedea; și iarăși, după puțină vreme, Mă veți vedea, pentru că Mă duc la Tatăl. Atunci unii dintre ucenicii Săi au zis între ei: Ce înseamnă ceea ce ne spune: „Încă puțină vreme și nu Mă veți mai vedea; și iarăși, după puțină vreme, Mă veți vedea”; și: „Pentru că Mă duc la Tatăl”? Ziceau deci: Ce înseamnă acest „puțină vreme” de care vorbește? Nu înțelegem ce spune. Iar Iisus, știind că doreau să-L întrebe, le-a zis: Despre aceasta vă întrebați între voi, că am spus: „Încă puțină vreme și nu Mă veți mai vedea; și iarăși, după puțină vreme, Mă veți vedea”? Adevărat, adevărat vă spun: voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie. Femeia, când este în durerile nașterii, are întristare, pentru că i-a sosit ceasul; dar, după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de chin, de bucurie că s-a născut un om în lume. Așadar și voi acum aveți întristare; dar vă voi vedea iarăși și inima voastră se va bucura, și nimeni nu vi-o va lua. Ioan 16:16-22.

Cel puțin douăzeci și una de versete din capitolul paisprezece până în capitolul șaptesprezece identifică perioada de timp în care ucenicii trebuiau să aștepte revenirea lui Hristos. Acea perioadă ar începe odată cu moartea lui Hristos și ar continua până la revenirea Sa de la Tatăl Său. Timpul în care trebuiau să aștepte revenirea Sa simbolizează timpul zăbovirii din pilda celor zece fecioare. Ca și în relatarea lui Luca despre ucenicii de la Emaus, dezamăgirea crucii tipifică profetic începutul

timpului zăbovirii care urmează după prima dezamăgire.

În primul pasaj din prima carte a Bibliei găsim relatarea creației și îi recunoaștem pe cele trei persoane ale trioului ceresc. În primul pasaj din ultima carte a Bibliei găsim cele trei persoane ale trioului ceresc. În cele patru capitole pe care le avem în vedere găsim cele trei persoane ale trioului ceresc. Recunoașterea acestui fapt ne permite să suprapunem cele patru capitole din Ioan peste linia profetică din Geneza capitolul unu, versetul unu, până la capitolul doi, versetul trei, și peste Apocalipsa capitolul unu, versetele unu până la unsprezece.

În pasaj, Isus îi spune lui Toma că, dacă cineva L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl. Pasajul mai arată că Hristos este Cel care i-a mângâiat pe ucenici prin prezența Sa, iar atunci când avea să plece, El urma să trimită un "alt" "Mângâietor". Duhul Sfânt este Mângâietorul, dar Hristos a fost, de asemenea, Mângâietorul.

Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, L-ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu; iar de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut. Filip I-a zis: Doamne, arată-ni-L pe Tatăl, și ne este de ajuns. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi și încă nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum de spui tu atunci: Arată-ni-L pe Tatăl? Ioan 14:7-9.

Toma îi reprezintă pe cei din Adventism care refuză să vadă mărturia despre relația din cadrul trioului ceresc, în pofida faptului că, probabil, au citit în repetate rânduri mărturiile care susțin acel adevăr.

Și Eu voi ruga pe Tatăl, iar El vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi în veac: Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi. Încă puțină vreme, și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu trăiesc, voi veți trăi și voi. Ioan 14:16-19.

Dacă L-am văzut pe Isus, L-am văzut pe Tatăl. Isus este „Mângâietorul”, iar Duhul Sfânt este „un alt Mângâietor”. Dacă L-am văzut pe Isus, L-am văzut pe Tatăl și L-am văzut pe Mângâietorul. Dintre cele cinci dați când cuvântul „mângâietor” este folosit în Biblie, toate apar la apostolul Ioan. În a cincea referință, cuvântul este tradus ca „avocat”.

Copiii mei, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Și dacă păcătuiește cineva, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos, Cel drept. 1 Ioan 2:1.

Dacă un om păcătuiește, avem un Mângâietor: Isus Hristos, Cel Drept. Un apărător este acela care mijlocește în favoarea păcătosului. Pavel identifică lucrarea lui Isus ca apărător al nostru.

Cine este acela care osândește? Hristos este Cel ce a murit; ba, mai mult, a și înviat; El este de-a dreapta lui Dumnezeu și, de asemenea, mijlocește pentru noi. Romani 8:34.

Isus este apărătorul păcătosului, ceea ce implică faptul că El este Mângâietorul. În același capitol, Pavel arătase mai înainte că și Duhul Sfânt mijlocește pentru noi.

Tot astfel, și Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre: căci noi nu știm pentru ce să ne rugăm cum se cuvine, dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Iar Cel ce cercetează

inimile știe care este gândul Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu. Romani 8:26, 27.

Isus și Duhul Sfânt sunt amândoi identificați drept Mângâietorul și, prin urmare, amândoi sunt apărători care mijlocesc pentru noi. Cele trei Persoane ale trioului ceresc sunt toate reprezentate în pasajul din Ioan pe care îl avem în vedere, iar când sunt aduse împreună cu prima mărturie a primei cărți a Bibliei și cu prima mărturie a ultimei cărți a Bibliei, lumina privitoare la relația și lucrarea celor trei Persoane ale Dumnezeirii este mărită.

Tatăl nu poate fi descris prin cele pământești. Tatăl este toată plinătatea Dumnezeirii, trupește, și este invizibil ochiului muritor. Fiul este toată plinătatea Dumnezeirii manifestată. Cuvântul lui Dumnezeu Îl declară a fi „întipărirea Ființei Lui”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Aici este arătată personalitatea Tatălui.

Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit să-L trimită după ce S-a înălțat la cer este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, care face cunoscută puterea harului divin tuturor celor ce Îl primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal. Există trei Persoane vii ale Trioului Ceresc. În numele acestor trei Puteri — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — sunt botezați cei care Îl primesc pe Hristos prin credință vie, iar aceste Puteri vor coopera cu supușii ascultători ai cerului în eforturile lor de a trăi viața cea nouă în Hristos.

Ce are de făcut păcătosul? — Să creadă în Hristos. El aparține lui Hristos, fiind cumpărat cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Prin încercare și suferință, Mântuitorul a răscumpărat ființele omenești din robia păcatului. Ce trebuie deci să facem ca să fim mântuiți de păcat? — Să credem în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor care iartă păcatele. Cel ce își mărturisește păcatul și își smerește inima va primi iertare. Isus este Mântuitorul care iartă păcatele, precum și Fiul unul-născut al lui Dumnezeu cel infinit. Păcătosul iertat este împăcat cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Izbăvitorul nostru din păcat. Rămânând pe calea sfințeniei, el este un subiect al harului lui Dumnezeu. Îi sunt aduse mântuirea deplină, bucuria și pacea și înțelepciunea adevărată care vine de la Dumnezeu.

Credința în sângele ispășitor al lui Isus Hristos este asigurarea iertării. Hristos poate curăța de orice păcat. Încrederea simplă, zi de zi, în acea putere îi va da agentului omenesc o înțelepciune pătrunzătoare pentru a discerne ceea ce va păstra sufletul, în aceste zile din urmă, de robia păcatului. Prin credință și rugăciune, prin cunoașterea lui Hristos, el trebuie să-și lucreze propria mântuire.

Duhul Sfânt cunoaște și ne călăuzește în tot adevărul. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său cel Unul-Născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Hristos este Mântuitorul păcătosului. Moartea lui Hristos l-a răscumpărat pe păcătos. Aceasta este singura noastră nădejde. Dacă facem o predare deplină de sine și practicăm virtuțile lui Hristos, vom câștiga premiul vieții veșnice.

„Cel ce crede în Fiul are și pe Tatăl.” Cel ce are credință necentenită în Tatăl și în Fiul are și Duhul. Duhul Sfânt îi este Mângâietorul și nu Se abate niciodată de la adevăr. Bible Training School, 1 martie 1906.

Dincolo de lumina suplimentară a lucrării și relației trioului ceresc, identificarea trioului ceresc în pasaj constituie o mărturie că aceste patru capitole trebuie să fie aliniate cu mesajul care este acum desigilat de Leul din seminția lui Iuda.

Mărturia din istoria ucenicilor de la Emaus cuprinde trei mărturii care identifică faptul că dezamăgirea și timpurile de zăbovire de după cruce reprezintă dezamăgirea și timpul de zăbovire care urmează după prima dezamăgire. Există o altă mărturie care susține că istoria reprezentată în cele patru capitole ale lui Ioan reprezintă circumstanțele primei dezamăgiri.

Versetul final al relatării creației, care constituie primul adevăr menționat în Cuvântul lui Dumnezeu, se încheie cu trei cuvinte, iar fiecare dintre aceste cuvinte începe cu una dintre cele trei litere care alcătuiesc cuvântul „adevăr”, în ordinea corectă. Relatarea creației din Geneza începe cu cuvintele „La început” și se încheie cu cele trei cuvinte „Dumnezeu a creat și a făcut.”

Primele litere ale acelor trei cuvinte, puse împreună, alcătuiesc cuvântul „adevăr”. Relatarea creației începe cu „începutul” și se încheie cu cuvântul simbolic redat prin literele ce desemnează Alfa și Omega. Tot astfel, în pasajul de deschidere al ultimei cărți a Bibliei, Isus este de două ori identificat drept Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Acele trei litere care reprezintă Alfa și Omega oferă încă o mărturie că pasajul din Ioan trebuie pus laolaltă cu linia profetică de la începutul Genezei și cu linia profetică de la începutul Apocalipsei. Acea mărturie este recunoscută în descrierea lucrării Mângâietorului. Lucrarea Mângâietorului este lucrarea în trei etape reprezentată de aceleași trei litere ebraice. Semnătura Alfa și Omega ne permite să așezăm aceste patru capitole în contextul mesajului Apocalipsei lui Isus Hristos, care este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Cele șapte tunete reprezintă patru repere specifice (momente în timp) și trei perioade specifice de timp care încep cu reperul coborârii unui înger care urmează să lumineze pământul cu slava Sa. Acel reper a fost un moment în timp. Al doilea reper (moment în timp) este prima dezamăgire, care inaugurează perioada timpului de întârziere. Timpul de întârziere conduce la al treilea reper (moment în timp), unde un adevăr este desigilat, ceea ce produce o mișcare. Mișcarea se încheie la al patrulea reper (moment în timp), reprezentat ca judecată. Acele patru repere și cele trei perioade de timp reprezintă fiecare câte un tunet, însumând șapte tunete. Ele reprezintă, de asemenea, o combinație patru-trei.

În articole anterioare am arătat că înțelegerea pionierilor cu privire la cele șapte biserici, cele șapte peceti și cele șapte trâmbițe recunoaște o 'combinație patru-trei'. Primele patru biserici, peceti și trâmbițe sunt distincte de ultimele trei biserici, peceti și trâmbițe. Cele șapte tunete reprezintă patru repere, dar în cadrul acelor patru repere există trei perioade de timp. În cartea Apocalipsei, combinația divină 'patru și trei' este întemeiată pe trei martori (bisericele, pecetile și trâmbițele), iar acești martori mărturisesc validitatea combinației 'patru și trei' a celor șapte tunete ale cărții Apocalipsei.

Totuși, în cadrul liniei istoriei reprezentate de cele șapte tunete este cuprinsă o altă linie ascunsă și distinctă a profetiei, care posedă trei repere, distincte de simbolul reprezentat prin cele șapte tunete. Prin urmare, când luăm în considerare relația profetică dintre cele șapte tunete și istoria ascunsă

care este acum desigilată, constatăm că cele șapte tunete prezintă patru repere (momente în timp), iar istoria ascunsă prezintă trei repere (momente în timp). Asemenea bisericilor, peceților, trâmbițelor și tunetelor, istoria ascunsă reprezintă trei repere care sunt legate de cele patru repere ale celor șapte tunete. Istoria ascunsă posedă, de asemenea, o combinație trei-patru.

În istoria ascunsă care este încorporată în cadrul celor șapte tunete, există trei repere distincte, fiecare fiind un „moment în timp”, iar primul și ultimul dintre aceste trei repere reprezintă o dezamăgire. Există o „perioadă de timp” distinctă între primul și al doilea reper și o „perioadă de timp” distinctă între al doilea și al treilea punct în timp. Cuvântul „disappointment” a evoluat din conceptul unei întâlniri ratate și poartă, prin însăși definiția sa, accentul pe un punct în timp. Miezul nopții este, de asemenea, un moment precis. Istoria ascunsă este reprezentată prin trei puncte în timp, despărțite de două perioade de timp: timpul zăbovirii și mișcarea din luna a șaptea.

Prima bornă a istoriei ascunse identifică o dezamăgire, iar ultima bornă identifică, de asemenea, o dezamăgire. Prin urmare, de la prima dezamăgire până la ultima se întinde o linie ascunsă a profeției, care are aceiași trei pași precum toate liniile de reformă. Ea poartă, de asemenea, semnătura lui Alfa și Omega, căci cele trei litere care alcătuiesc „adevăr” corespund celor trei borne care încep și se încheie cu o dezamăgire. Acea istorie ascunsă din cadrul celor șapte tunete este adevărul pe care Leul din seminția lui Iuda îl desigilează în prezent.

Pericopa din Evanghelia după Ioan pe care o avem în vedere este introdusă în capitolul anterior prin Cina cea de Taină, subliniind că mesajul acestor patru capitole trebuie mâncat. Aceste patru capitole se încheie cu drumul spre Ghetsimani. Narațiunea se desfășoară pe parcursul trecerii de la actul mâncării până la începutul crizei crucii. În mod profetic, cadrul acestor patru capitole definește ultimul mesaj care trebuie mâncat înainte de judecată. Mesajul care conduce la închiderea judecății este mesajul desigilat în cartea Apocalipsei, chiar înainte ca judecata să se închidă.

Ucenicii și Isus se află în punctul istoriei profetice în care li se face cunoscut timpul zăbovirii. În istoria milerită, Domnul Și-a retras mâna pentru a aduce înțelegerea soliei Strigăului de la miezul nopții, însă înțelegerea care a dat naștere soliei lui Samuel Snow i-a înștiințat de asemenea pe mileriiți că se aflau în timpul zăbovirii din parabola celor zece fecioare. Ucenicii tocmai mâncaseră Cina cea de Taină și, pe când asimilau solia, Hristos a explicat timpul zăbovirii în cele patru capitole din Ioan.

Înțelegerea lui Samuel Snow poate fi documentată printr-o serie de articole, care au dezvoltat înțelegerea finală, reprezentată prin mesajul Strigării de la miezul nopții. Pe măsură ce mesajul său se dezvoltă, el a prezentat, de asemenea, acest mesaj într-o serie de adunări de tabără. Seria de articole care a condus la adunările de tabără l-a adus în cele din urmă la adunarea de tabără de la Exeter, care a durat șase zile. Din punct de vedere profetic, mesajul Strigării de la miezul nopții este dezvoltat progresiv de-a lungul unei perioade de timp. Cele patru capitole din Evanghelia după Ioan se desfășoară în istoria profetică în care mesajul este dezvoltat.

În cele patru capitole ale lui Ioan, lucrarea Duhului Sfânt este definită în trei etape: convingerea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Aceste trei etape sunt, de asemenea, cele trei repere ale istoriei ascunse înscrise în cele șapte tunete.

Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; iar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni, El va vădi lumea de păcat, de dreptate și de judecată: de păcat, fiindcă ei nu cred în Mine; de dreptate, fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea; de judecată, fiindcă stăpânitorul acestei lumi este judecat. Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci tot ceea ce va auzi, aceea va vorbi; și vă va arăta cele ce urmează să vină. El Mă va slăvi, pentru că va lua din ale Mele și vi le va arăta. Ioan 16:7-14.

În istoria millerită, Isus nu S-a întors pentru a pune capăt timpului de întârziere la Strigătul de la miezul nopții. El Și-a retras mâna și a revărsat sau a trimis Duhul Sfânt. Duhul Sfânt, reprezentat drept Mângâietorul, a venit să risipească dezamăgirea. El a venit să aducă mângâiere celor aleși, dar care erau nedumeriți de dezamăgirea unei predicții eșuate.

Am subliniat anterior că apostolul Ioan, Ezechiel și Ieremia sunt cu toții înfățișați mâncând cârticica ce este dulce ca mierea în gură. Există o distincție intenționată între acești trei profeți, adesea trecută cu vederea.

Ezechiel este folosit pentru a ilustra pe cei care au mâncat cârticica și cărora li se dă un mesaj pe care să-l ducă bisericii apostate a lui Dumnezeu. Ezechiel arată că cartea care este mâncată identifică lucrarea care urmează să fie împlinită. El reprezintă mesajul dat fostului popor ales al lui Dumnezeu. Mesajul său este cel care adună fostul popor ales în mănunchiuri sortite focului. În cele patru capitole ale lui Ioan, Isus identifică scopul lucrării lui Ezechiel.

Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar toate acestea vi le vor face din pricina Numelui Meu, pentru că nu-L cunosc pe Cel ce M-a trimis. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar fi avut păcat; dar acum n-au acoperământ pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște pe Mine Îl urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fi făcut între ei lucrările pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar fi avut păcat; dar acum le-au și văzut și au urât și pe Mine, și pe Tatăl Meu. Dar aceasta s-a întâmplat ca să se îplinească cuvântul scris în legea lor: M-au urât fără temeii. Iar când va veni Mângâietorul, pe care vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, Acela va mărturisi despre Mine. Ioan 15:20-26.

Lucrarea lui Ezechiel, care a început când a mâncat cartea, reprezintă prezentarea unui mesaj care va fi respins, dar respingerea este dovada că Îl urăsc pe Dumnezeu și că și-au umplut pe deplin cupa timpului lor de probă.

Și mi-a zis: Fiul omului, te trimit la fiii lui Israel, la un neam răzvrătit care s-a răzvrătit împotriva Mea; ei și părinții lor au păcătuit împotriva Mea până în ziua aceasta. Căci sunt fii nerușinați și cu inima împietrită. Te trimit la ei; și le vei spune: Așa zice Domnul Dumnezeu. Iar ei, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta (căci sunt o casă răzvrătită), vor și totuși că un proroc a fost în mijlocul lor. Ezechiel 2:3-5.

Lucrarea lui Ezechiel a fost o mărturie împotriva fostului popor al legământului, așa cum a fost și Hristos față de iudeii cărtitori, și astfel mesajul lui Ezechiel este ultimul mesaj de avertizare care îi leagă pe cei din fostul popor al legământului, ca pe neghină, în snopi, sortiți focului nimicirii.

Atunci am văzut pe al treilea înger. A spus îngerul meu însoțitor: „Înfrișătoare este lucrarea lui. Cutremurătoare este misiunea lui. El este îngerul care urmează să despartă grâul de neghină și să pecetluiască, sau să lege, grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să absoarbă întreaga minte, întreaga atenție.” Scrieri timpurii, 118.

Lucrarea reprezentată prin mâncarea cărticicii începe atunci când îngerul puternic coboară având în mână o cărtică. În istoria primului înger, aceasta a avut loc la 11 august 1840, iar în istoria celui de-al treilea înger, la 11 septembrie 2001. Ambele date reprezintă împliniri ale profețiilor asociate, respectiv, cu Islamul celui de-al doilea „vai” și cu Islamul celui de-al treilea „vai”. De aceea Isaia, în capitolul douăzeci și doi, când descrie criza din valea vedeniei pentru Filadelfieni și Laodiceeni, identifică faptul că laodiceenii, care erau poporul ales al protestantismului în 1840, și adventiștii, care erau poporul ales în 2001, au fost „legați de arcași”. Arcașii din profeția biblică sunt Islamul, iar atunci când viziunea cu privire la Islam s-a împlinit în 1840 și în 2001, fostul popor ales a respins profeția despre Islam, așa cum a fost prezentată de cei reprezentați de Ezechiel. Atunci și acolo au fost legați ca neghină. Lucrarea lui Ezechiel a fost să înlăture „mantia” care acoperea „păcatul lor”, păcat pe care Isus îl reprezintă drept ură față de Dumnezeu.

Prorocia asupra Văii Vedeniei. Ce ai acum, de te-ai suit cu totul pe acoperișuri? Tu, care ești plină de zarvă, cetate tumultuoasă, cetate veselă: ucișii tăi nu sunt uciși de sabie, nici morți în luptă. Toți cărmuitorii tăi au fugit laolaltă, sunt legați de arcași; toți cei ce se află în tine sunt legați laolaltă, ei care fugiseră de departe. Isaia 22:1-3.

Și Dumnezeu a fost cu băiatul [Ishmael]; și el a crescut, a locuit în pustiu și a devenit arcaș. Geneza 21:20.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Ieremia îi reprezintă pe aceia care au mâncat cartea când a coborât îngerul cel puternic, menit să lumineze pământul cu slava sa, dar care au trăit dezamăgirea predicției eşuate din 1843. Ieremia se întreabă profetic dacă Dumnezeu mințise. Acea referință îl pune în legătură pe Ieremia cu Habacuc 2.

Voi sta la straja mea, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o va citi. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât; dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: chiar dacă zăbovește, așteapt-o; pentru că negreșit va veni, nu va întârzia. Iată, sufletul lui, care se îngâmă, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:1-4.

Ioan a fost folosit pentru a-i simboliza pe cei care au experimentat dulceața și dezamăgirea amară, reprezentând întreaga istorie dintre 11 august 1840 și 22 octombrie 1844.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. El mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea, iar îndată ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:9, 10.

Ezechiel reprezintă lucrarea de prezentare a soliei profetice care pecetluiește pe fostul popor ales, lucrare ce a fost inițiată când îngerul s-a pogorât la 11 august 1840 și la 11 septembrie 2001.

Iar tu, fiul omului, ascultă ce-ți spun; nu fi tu răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce îți dau. Și când m-am uitat, iată, o mână a fost trimisă către mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și erau scrise în el plângeri, tânguiri și vaiete. Apoi mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ceea ce găsești; mănâncă sulul acesta și du-te, vorbește casei lui Israel. Atunci mi-am deschis gura, și m-a făcut să mănânc sulul acela. Și mi-a zis: Fiul omului, fă-ți pântecele să mănânce și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta pe care ți-l dau. Atunci l-am mâncat; și în gura mea era ca mierea de dulce. Ezechiel 2:8-3:3.

Ieremia reprezintă istoria de la 11 august 1840 până chiar înainte de Strigarea de la miezul nopții.

Când am găsit cuvintele Tale, le-am mâncat; iar Cuvântul Tău mi-a fost bucuria și veselia inimii mele: căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne, Dumnezeu al oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina Mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată, și rana mea nevindecabilă, care nu se lasă vindecată? Vei fi Tu cu totul pentru mine ca un mincinos și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși, și vei sta înaintea Mea; iar dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; și vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi, și te voi răscumpăra din mâna celor năpraznici. Ieremia 15:16-21.

Ieremia reprezintă istoria și mesajul nostru actual. Mesajul actual este mesajul Strigării de la miezul nopții, care este dezvoltat progresiv în momentul în care poporul lui Dumnezeu, reprezentat de Ieremia, a fost "umplut" de "indignare", socotind că "durerea" lor avea să fie "perpetuă" și "rana de nevindecat", o rană care nu avea să fie niciodată vindecată. S-au despărțit de "adunarea batjocoritorilor". Ei nu se mai "bucură" ca atunci când, pentru întâia oară, mâncaseră cartea și aceasta fusese "bucuria" "inimii" lor.

Dar există sfat pentru cei aflați în acea stare. „Dacă te întorci” și, de asemenea, „dacă scoți ce este de preț din ce este netrebnic”, atunci Dumnezeu Se va întoarce către ei. În ebraică, „te voi aduce iarăși” din pasaj înseamnă că Dumnezeu Se va întoarce către ei, dacă ei se întorc la El.

Supuneți-vă, așadar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; și curățiți-vă inimile, voi cei cu inima împărțită. Întristați-vă, tânguiți-vă și plângeți: răsul vostru să se prefacă în jale, iar bucuria voastră în mâhnire. Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va

înălța. Iacov 4:7-10.

Dacă se vor apropia de Dumnezeu, El Se va apropia de ei. Dacă vor face aceste lucruri, atunci vor "sta înaintea" Domnului și vor fi "gura" lui Dumnezeu. În continuare, El îl instruieste pe Ieremia (pe noi) că va face din poporul Său un "zid de aramă întărit" pentru "cei răi", iar apoi "cei groaznici" vor porni un război împotriva celor reprezentați de Ieremia. "Cei răi" sunt, la Daniel, reprezentarea fecioarelor neînțelepte din Matei. "Cei groaznici" reprezintă tripla unire a Babilonului modern în timpul crizei legii duminicale.

Mărturiile celor trei profeți se referă toate la aceeași istorie, dar abordează trei aspecte diferite ale aceleiași istorii. Ieremia îi reprezintă pe cei care tocmai au trecut prin prima dezamăgire, dar nu au ajuns încă la borna de hotar a Strigătului de la miezul nopții. Aceasta este situația în care ne aflăm din 18 iulie 2020. Întrebarea este dacă ne vom întoarce. Dacă ne vom întoarce, vom „vorbi” pentru Domnul chiar atunci când Statele Unite „vorbesc” ca un balaur.

Istoria pe care Ieremia o ilustrează este istoria noastră actuală și este istoria reprezentată de cele trei repere ascunse din cadrul celor șapte tunete. Este, de asemenea, istoria în care pasajul din Ioan este plasat profetic, căci accentul celor patru capitole din Ioan este lucrarea Duhului Sfânt de a-l mângâia pe Ieremia, care se întreabă dacă nu cumva a crezut o minciună și dacă mesajul care i-a fost atât de dulce la gust nu era, de fapt, ape care seacă.

Ieremia reprezintă, așadar, istoria de la 11 septembrie 2001 până la 18 iulie 2020, când a început timpul întârzierii, reprezentat apoi prin trei zile și jumătate simbolice. Când spun „simbolice”, nu mă refer la o prezicere temporală. Spun că 18 iulie 2020 este data la care cei doi martori, Biblia și Spiritul Profetic, au fost uciși, iar trupurile lor moarte au fost lăsate pe stradă timp de trei zile și jumătate, în Apocalipsa unsprezece.

Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în haine de sac. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului. Și dacă cineva voiește să le facă rău, un foc iese din gura lor și le mistuie vrăjmașii; și dacă cineva voiește să le facă rău, trebuie ucis în felul acesta. Aceștia au putere să închidă cerul, ca să nu plouă în zilele prorociei lor; și au putere peste ape să le prefacă în sânge și să lovească pământul cu tot felul de plăgi, ori de câte ori vor voi. Iar când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din Adâncul fără fund se va război cu ei, îi va birui și îi va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, duhovnicește, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și din popoare, seminții, limbi și neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiau pe pământ. Apocalipsa 11:3-10.

Mărturia prezentată de starea lui Ieremia se situează după dezamăgire, dar înainte de Strigarea de la miezul nopții. Ieremia trebuia să se întoarcă înainte de a putea fi glasul mesajului Strigării de la miezul nopții. Aceasta este starea noastră astăzi. Este, de asemenea, cadrul istoric al celor patru capitole din Evanghelia după Ioan pe care le avem în vedere și este totodată istoria reprezentată de

istoria ascunsă din cadrul celor șapte tunete.

Dacă luăm în considerare lumina asociată cu „Mângâietorul” în mărturia în patru capitole a lui Ioan, găsim dovezi abundente pentru a recunoaște că narațiunea privește 18 iulie 2020, dezamăgirea și timpul de zăbovire, mesajul Strigătului de la miezul nopții, care este desigilat, și judecata care vine, a legii duminicale. Capitolele se clădesc pe structura profetică a istoriei ascunse.

Dacă este să fim ca gura lui Dumnezeu în criza iminentă, lucrarea noastră acum este să "scoatem ce este prețios din ce este josnic", sau, după cum Iacov identifică aceeași lucrare, să ne 'curățim' "mâinile, voi păcătoșilor; și să vă curățiți inimile, voi cu inima împărțită. Fiți mârniți, tânguți-vă și plângeți: râsul vostru să se prefacă în jale, iar bucuria voastră în mârnire. Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța" ca un stindard în viitorul foarte apropiat.

Și El va ridica un stindard pentru neamuri, îi va strânge pe cei izgoniți ai lui Israel și îi va aduna laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:12.

Vom încheia considerarea acestor patru capitole în articolul următor.